

Цей переклад підготовлений Радою Європи в межах Плану дій Ради Європи для України на 2018-2021 роки та фінансований за рахунок коштів на рівні Плану дій, наданих Естонією, Ірландією, Латвією, Литвою, Ліхтенштейном, Люксембургом, Нідерландами, Норвегією, Польщею, Румунією, Туреччиною, Угорщиною, Фінляндією, Чеською Республікою, Швейцарією, Швецією та Канадою.

This translation is produced by the Council of Europe within the framework of the Council of Europe Action Plan for Ukraine 2018-2021 and funded with Action Plan-level funds provided by the Czech Republic, Estonia, Finland, Hungary, Ireland, Latvia, Liechtenstein, Lithuania, Luxembourg, the Netherlands, Norway, Poland, Romania, Sweden, Switzerland, Turkey and Canada.

М. і Інші проти Італії і Болгарії - 40020/03

Рішення від 31.7.2012 [Секція II]

Стаття 4

Стаття 4-1

Торгівля людьми

Недостатньо доведений продаж неповнолітньої болгарської громадянки до Італії:
неприйнятність

Факти – Заявники – громадяни Болгарії ромського походження. Перша заявниця – дочка другого заявника і третьої заявниці. У 2003 році родина приїхала до Італії, ймовірно працювати хатніми робітниками. Там дівчина одружилась із громадянином Сербії, можливо, у обмін на грошову суму (кілька тисяч євро), отриману батьком нареченої. Заявники стверджують, що батьків примусили повернутись до Болгарії, а дочка залишилась у Італії, де з нею жорстоко поводитись і примушували працювати на свого чоловіка. Мати повернулась до Італії і подала заяву до поліції. Вона також подала скарги до різних болгарських та італійських державних органів. Поліція здійснила облаву на будинок чоловіка, де знайшла першу заявницю і заарештувала кількох інших осіб. Проте, дійшовши висновку, що одруження було за взаємною згодою, державні органи вирішили не відкривати кримінальне провадження.

Право

Стаття 3 : Суд дійшов висновку про порушення процесуального аспекту статті 3, оскільки державні органи не здійснили ефективне розслідування скарг першої заявниці про жорстоке поводження, але про відсутність порушення Італією цього положення щодо скарги цієї ж заявниці на те, що італійські державні органи не вжили достатніх заходів, аби звільнити її зі стверджуваного полону.

Стаття 4 : Сторони навели розбіжні версії фактів, і оскільки італійська влада не здійснила жодного розслідування, на жаль, є замало доказів, на підставі яких можна було б постановити рішення. Тому Суд не має вибору і висловлюватиметься на підставі доказів, наданих сторонами.

а) Скарга проти Італії

і) *Обставини, повідомлені заявниками*: Ці обставини могли б призвести до висновку про наявність торгівлі людьми. Проте, з огляду на матеріали справи, немає достатніх доказів, які дозволили б довести правдивість цієї версії. Тому твердження про наявність випадку торгівлі людьми не знайшло підтвердження, і позитивні зобов'язання, що впливають зі статті 4 і вимагають у рамках нормативно-правової бази покарати і притягнути до відповідальності осіб, які скоїли такі діяння, не можуть бути задіяні. Щодо зобов'язання вжити усіх належних заходів, аби усунути ризик для заявниці, Суд вже постановив відповідно до статті 3, що італійські державні органи

вжили усіх необхідних заходів, аби звільнити першу заявницю зі становища, у якому вона перебувала. Щодо процесуального зобов'язання розслідувати випадок можливої торгівлі людьми, Суд вже дійшов висновку про порушення статті 3, оскільки італійські державні органи не провели у даній справі ефективне розслідування. Тому немає потреби розглядати цей аспект заяви.

Висновок : неприйнятність (явно необґрунтована).

ii) *Обставини, встановлені державними органами:* Навіть якщо припустити, що батько заявниці отримав гроші у рамках можливого шлюбу, подібний внесок не можна вважати оплатою за перехід права власності, подібної до рабства. Ця сума цілком може вважатись подарунком від однієї родини іншій, що є спільною традицією для низки різних культур. Жоден із доказів не вказує на те, що перша заявниця перебувала у «підневільному стані» чи була примушена до «примусової або обов'язкової праці». До того ж, надані медичні довідки, зроблені після згаданих фактів, не є достатніми для того, аби встановити поза будь-яким розумним сумнівом, що перша заявниця дійсно зазнала будь-якого різновиду жорстокого поводження або експлуатації, відповідно до визначення поняття торгівлі людьми, і сама сплата грошової суми не є достатньою для того, аби довести наявність такої торгівлі. Ніщо не дає підстав вважати, що союз укладався з метою експлуатації, як сексуальної, так і будь-якої іншої, або з іншою метою, ніж та, що загалом пов'язана із традиційним шлюбом. Немає достатніх доказів того, що заявницю було примушено до цього союзу, вона ніколи не казала, що не погоджувалась на нього, і підкреслила, що ніколи не мала примусових статевих стосунків. Тому, з огляду на обставини, встановлені державними органами, жодне питання не постає за статтею 4.

Висновок : неприйнятність (явно необґрунтована).

b) *Скарга проти Болгарії* – Якби будь-яка стверджувана торгівля людьми розпочалась на території Болгарії, то Суд мав би юрисдикцію встановити, чи ця країна дотрималась покладених на неї зобов'язань вжити заходів у межах власних повноважень і юрисдикції, аби захистити першу заявницю від торгівлі людьми і розслідувати можливість того, що вона стала її жертвою. До того ж, у випадку транскордонної торгівлі людьми держави-учасниці мають ефективно співпрацювати з уповноваженими органами інших держав у рамках розслідування фактів, що мали місце на їхній території. Проте, як було встановлено з огляду на матеріали справи, не було торгівлі людьми. До того ж, заявники не порушували скарги щодо відсутності розслідування болгарською владою можливої торгівлі людьми. Зрештою, болгарські державні органи надали допомогу заявникам і весь час перебували у безпосередньому контакті і співпраці з італійською владою.

Висновок : неприйнятність (явно необґрунтована).

(див. також [Rantsev проти Кіпру і Росії](#), № 25965/04, 7 січня 2010, [Інформаційний бюлетень № 126](#))